

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/258/2015
Identifikačné číslo spisu: 1407210591
Dátum vydania rozhodnutia: 26.11.2015
Meno a priezvisko: JUDr. Edita Bakošová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2015:1407210591.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu M. bývajúceho vo S., zastúpeného Mgr. Petrom Némethym, advokátom v Šamoríne, Hlavná č. 45, proti žalovanému W., bývajúcemu v A., o 1.821,72 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 4 C 164/2007, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 16. septembra 2014 sp. zn. 9 Co 19/2014, 9 Co 20/2014 takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava IV (po tom, čo uznesením zo 6. februára 2012 č.k. 4 C 164/2007-158 zastavil konanie v časti týkajúcej sa istiny vo výške 1.161,79 eur, uznesením z 25. júla 2012 č.k. 4 C 164/2007-207 zastavil konanie v časti príslušenstva zo sumy 1.161,79 eur a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť náhradu trov konania v sume 144,88 eur) po pripustení zmeny žaloby v časti týkajúcej sa náhrady škody uznesením zo 6. februára 2012 č.k. 4 C 164/2007-159, rozsudkom z 19. novembra 2013 č.k. 4 C 164/2007-360 zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal zaplata náhrady škody spolu vo výške 2.222,97 eur s príslušenstvom. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 37 ods. 3, § 44 ods. 1, § 46 ods. 1, 2, § 47 ods. 1, § 420 a § 588 Občianskeho zákonníka, § 28 ods. 2, 3 a § 30 ods. 1, 2 zákona č. 162/1995 Z.z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon), vecne tým, že kúpna zmluva o prevode nehnuteľností uzatvorená medzi žalobcom a právnym predchodcom žalovaného zanikla odstúpením od nej podľa § 47 ods. 2 Občianskeho zákonníka, keďže účastníci konania po zastavení konania o návrhu na vklad vlastníckeho práva Správou katastra ďalší návrh na povolenie vkladu Správe katastra nepodali, má za to, že po troch rokoch od uzavretia zmluvy účastníci od zmluvy odstúpili. Výkonaným dokazovaním dospel k záveru, že zmluva nebola neplatným právnym úkonom, a preto nemohol žalovanému vzniknúť zodpovednostný vzťah pre neplatný právny úkon, a žalobcovi nemohla vzniknúť škoda z neplatného právneho úkonu. Žalobcovi nevznikla škoda ani v dôsledku porušenia právnej povinnosti právneho predchodcu žalovaného vyplývajúca mu zo všeobecných ustanovení o zodpovednosti za škodu podľa § 420

Občianskeho zákonníka, pretože v konaní nebolo preukázané, že by porušil právnu povinnosť, ktorú by mu ukladal zákon alebo na ktorú sa zmluvne zaviazal. Za porušenie právnej povinnosti nemožno považovať ani skutočnosť, že žalovaný nepodal návrh na povolenie vkladu, pretože na takýto úkon nebol zmluvou zaviazaný. Keďže v kúpnej zmluve nebolo výslovne dohodnuté, ktorá zmluvná strana a do akého času má tento návrh podať, návrh na vklad je oprávnená podať podľa § 30 ods. 2 katastrálneho zákona ktorákolvek zo zmluvných strán. Na základe tohto súd dospel k záveru, že právny predchodca žalovaného nekonal protiprávne, neporušil právnu povinnosť, ktorú by mu ukladal zákon alebo na ktorú sa zmluvne zaviazal. Keďže v danom prípade chýba protiprávne konanie, teda jeden zo zákonných predpokladov pre vznik zodpovednosti za škodu, existenciu ďalších predpokladov neskúmal a keďže, že nie je základ nároku na náhradu škody, neskúma] jej výšku. Konaniu (opomenutiu) žalovaného chýba znak protiprávnosti, preto mu nemohla vzniknúť zodpovednosť za porušenie právnej povinnosti a povinnosť nahradiť škodu, ktorej náhrady sa v predmetnej právnej veci žalobca domáha, preto návrh v celom rozsahu zamietol. Rozhodnutie o trovách konania si ponechal na samostatné rozhodnutie.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalobcu rozsudkom zo 16. septembra 2014 sp. zn. 9 Co 19/2014, 9 Co 20/2014 potvrdil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa, aj žalobcom napadnuté uznesenie z 12. decembra 2013 č.k. 4 C 164/2007-383, ktorým bola žalobcovi uložená poplatková povinnosť za odvolanie. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že súd prvého stupňa správne postupoval, keď sa vzhľadom na uplatnený nárok zameral na zisťovanie základných zákonných predpokladov pre priznanie náhrady škody. Správne vyvodil záver, že žalobca, na ktorom bola v zmysle § 120 O.s.p. dôkazná povinnosť na preukázanie podmienok zodpovednosti, nepreukázal existenciu protiprávneho konania žalovaného (právneho predchodcu), existenciu škody a priamej príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním žalovaného a škodou, ktorá mala žalobcovi vzniknúť, s odôvodnením, s ktorým sa odvolací súd plne stotožnil (§ 219 ods. 2 O.s.p.). Uviedol, že rozsiahle odvolanie žalobcu je z väčšej časti iba citáciou Komentára k Občianskemu zákonníku a citáciou právnych viet rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej a Českej republiky a Ústavného súdu Slovenskej republiky, avšak bez reálneho dopadu na spornú vec, pričom u žalobcu dochádza k zámene účinkov právnych inštitútov ako je neplatnosť, neúčinnosť a zánik právnych úkonov, nepochopenie, ktoré automaticky vedie žalobcu k absurdným tézám. Zdôraznil, že pôvodne uplatnený nárok má povahu bezdôvodného obohatenia podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktorý upravuje osobitné skutkové podstaty vzniku bezdôvodného obohatenia. Predmetná zmluva tým, že nedošlo k postupu podľa § 47 ods. 2 Občianskeho zákonníka sa nestala neplatnou ako sa mylne domnieva žalobca, ale došlo iba k jej zániku (§ 48 ods. 2 Občianskeho zákonníka), preto jeho námietka je v tomto smere nenáležitá. Námietkami žalobcu týkajúcimi sa vkladového konania na katastrálnom úrade sa odvolací súd nezaoberal z dôvodu, že nemajú význam pre rozhodnutie v prejednávajúcej veci. Námietky žalobcu uplatnené v odvolacom konaní nepovažoval odvolací súd za nové skutočnosti, pretože tieto boli predmetom posúdenia a hodnotenia súdom prvého stupňa, s ktorými sa súd prvého stupňa dôkladne zaoberal. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu, zistený skutkový stav správne posúdil aj po právnej stránke so záverom, s ktorým sa odvolací súd stotožnil v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. Uviedol, že žalobca neprodukoval vo svojom odvolaní také dôkazy, ktoré by mohli zvrátiť výsledky doteraz vykonaného dokazovania a právneho posúdenia, preto záver súdu prvého stupňa o nenaplnení predpokladov pre priznanie náhrady škody je správny. Odvolací súd potvrdil aj napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa z 12. decembra 2013 č.k. 4 C 164/2007-383, ktorým bola žalobcovi uložená poplatková povinnosť za odvolanie vo výške 93,50 eur z dôvodu, že išlo o poplatok za rozšírený návrh, z ktorého doteraz súdny poplatok za odvolanie žalobca v predchádzajúcom odvolacom konaní neplatil.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu (posudzujúc podanie podľa § 41 ods. 2 O.s.p. - len do výroku, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa) podal dovolanie žalobca, ktorý navrhol rozsudky súdov nižších stupňov zrušiť a vec vrátiť Okresnému súdu Bratislava IV na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodzoval z § 237 písm. f/ O.s.p., pretože rozsudok odvolacieho súdu je nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov a nevysporiadanie sa odvolacím súdom s jeho námietkami uvádzanými v dôvodoch odvolania, že konanie je postihnuté inou (bližšie nekonkretizovanou) vadou konania, majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a rozhodnutie spočívajúce na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Rozsiahle dovolanie žalobcu (10

strán) je doslovným zopakovaním odvolania podaným žalobcom proti rozsudku súdu prvého stupňa, v ktorom dovolateľ predovšetkým namieta nesprávne právne posúdenie veci súdom prvého stupňa a tiež odvolacím súdom. Navyiac v dovolaní namieta aj vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. (síce uvádzanú už ako § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. v podaní z 22. decembra 2014), spočívajúcu v nepreskúmateľnosti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, nemajúceho náležitosti podľa § 157 ods. 2 O.s.p., pretože odvolací súd sa najmä nevysporiadal s jeho dôvodmi uvádzanými v odvolaní, v dôsledku čoho mu bola odňatá možnosť konať pred súdom.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že text dovolania považuje za nezrozumiteľný a šikanózný, a v žiadnom prípade s ním nesúhlasí.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1. januárom 2015)], po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený v súlade s § 241 ods. 1 O.s.p. veta druhá O.s.p., prejednal dovolanie bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmajúc najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Právo na súdnu ochranu nie je absolútne. V záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha obmedzeniam, resp. podmienkam (čl. 46 ods. 4 v spojení s čl. 51 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). Právo na súdnu ochranu sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania. V dovolacom konaní procesné podmienky upravujú ustanovenia § 236 a nasl. O.s.p. (I. ÚS 4/2011).

Dovolanie v občianskom súdnom konaní je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým môže dovolací súd zasiahnuť do už odvolacím súdom právoplatne nastoleného stavu právnej istoty účastníkov konania o predmete konania. Preto dovolanie neslúži na nápravu akýchkoľvek väd prvostupňovej alebo druhostupňovej fázy základného konania, ale len väd, ktorých závažnosť zákonodarca povýšil nad právnu istotu účastníkov konania (I. ÚS 35/2013). Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je „tretou inštanciou“, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovení § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo rozsudok, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.), alebo rozsudok potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu alebo ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

Nakoľko v prejednávanej veci je dovoláním napadnutý rozsudok, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa (pričom nejde ani o jeden z potvrdzujúcich rozsudkov uvedených v § 238 ods. 3 O.s.p.), je nepochybné, že prípustnosť dovolania žalobcu z § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. nemožno vyvodiť.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., dovolací súd sa ďalej zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až písm. g/ O.s.p. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných

v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné. Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p., ale nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je, že k tejto procesnej vade skutočne došlo. Dovolací súd však nezistil existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v § 237 O.s.p. Nezistil ani podmienky prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., na ktoré poukazoval dovolateľ.

Podľa § 237 písm. f/ O.s.p., dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Pod odňatím možnosti konať pred súdom treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odnímajú tie jeho procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. O vadu konania, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi normami a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. Takáto vada konania znamená porušenie základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý súdny proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Žalobca namietal, že konanie je postihnuté vadou tejto povahy z dôvodu absencie dostatočného a presvedčivého odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu v dôsledku nezaoberania sa jeho námietkami prezentovanými v podanom odvolaní a rozhodnutie odvolacieho súdu je preto nepreskúmateľné.

V odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril a odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé (§ 157 ods. 2 O.s.p.).

Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O.s.p.), pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Citované zákonné ustanovenie sa totiž chápe aj z hľadiska práv účastníka na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ktorého súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) - porovnaj napr. rozsudok vo veci Garcia Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999, sťažnosť č. 30544/96, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1999-I tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III, rozsudok Higginsova a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I). Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil, že „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu“ a že „takéto odôvodnenie musí obsahovať aj rozsudok opravného (odvolacieho) súdu“ (por. uznesenie z 3. júla 2003 sp. zn. IV. ÚS 115/03).

Pokiaľ žalobca namieta nedostatky týkajúce sa odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku

odvolacieho súdu v spojení s potvrdeným rozsudkom súdu prvého stupňa, treba prisvedčiť jeho všeobecnej argumentácii, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky totiž vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/06); právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu. Podľa dovolacieho súdu ale nemožno žalobcovi prisvedčiť, že bolo porušené jeho právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

Odôvodnenie potvrdzujúceho rozsudku odvolacieho súdu zodpovedá ustanoveniu § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. Odvolací súd v odôvodnení svojho potvrdzujúceho rozhodnutia uzavrel, že súd prvého stupňa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci a správne ho právne posúdil; preto v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa vo veci samej. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, keďže je založené na rovnakých dôvodoch, aké uviedol vo svojom rozsudku súdu prvého stupňa, ktorý sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných zákonných ustanovení a nepoprel ich účel a význam, podajúc postačujúcu odpoveď na všetky skutkovo a právne relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany v tejto právnej veci. Rozhodnutie odvolacieho súdu v spojení s potvrdzujúcim rozhodnutím súdu prvého stupňa umožňuje preskúmať ako, na základe čoho a z akých dôvodov súdy v merite veci rozhodli. Ich skutkové a právne závery nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené (či zjavne neudržateľné alebo arbitrárne) a tak nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky; odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celok (v spojení s potvrdeným rozsudkom súdu prvého stupňa) spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Skutočnosť, že žalobca má odlišný názor, bez ďalšieho nezakladá a nedokazuje ním tvrdenú nepreskúmateľnosť, resp. nedostatok náležitostí podľa § 157 ods. 2 O.s.p.

Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov netrpia nedostatkom riadneho odôvodnenia, ktoré by malo za následok vznik vady podľa § 237 písm. f/ O.s.p.

Pokiaľ sa žalobca nestotožňuje s právnymi závermi oboch súdov nižších stupňov, dovolací súd poukazuje na to, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/2004).

Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnutie v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/2004).

Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/1997), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/1997, II. ÚS 251/2003).

Pokiaľ dovolateľ svoje dovolanie odôvodnil tiež tým, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), treba uviesť, že tzv. inú vadu Občiansky súdny poriadok síce považuje za prípustný dovolací dôvod (ktorý možno uplatniť vtedy, ak je dovolanie prípustné), avšak samotná táto vada prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu; pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu, a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia.

Dovolaateľ predovšetkým a výslovne namieta, že rozhodnutia oboch súdov nižších stupňov spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), keď v dôsledku protiprávneho konania žalovaného mu vznikla škoda. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby tvrdenia dovolateľa o nesprávnom právnom posúdení veci boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľom vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku tohto by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Vzhľadom na uvedené možno preto zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., a iné vady konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli dovolacím súdom zistené. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu v súlade s § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

O trovách dovolacieho konania dovolací súd nerozhodoval, pretože o trovách konania bude rozhodovať súd prvého stupňa, ktorý rozhodne o trovách doterajšieho konania, t.j. vrátane trov dovolacieho konania v súlade s úpravou zakotvenou v § 151 O.s.p.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.